

30 anys de Residència Mare de Déu de la Soledat

Mònica Palonés i Sílvia Sivera

Un poble es caracteritza per moltes coses i una d'elles és com valora als seus majors. En aquest cas, al poble d'Ondara trobem la Residència Mare de Déu de la Soledat, casa consolidada per a aquesta tasca, i on des d'una atenció centrada a la persona tracta de millorar la qualitat de vida de la gent gran. Durant el passat any aquesta casa complia els seus 30 anys com a Residència, malgrat en duia un grapat més com a Asil supervisat per les Germanes Vedrunes. Del passat i també del present ens parla la seua coordinadora, Sílvia Sivera Tur, com a una de les membres més antigues i actual treballadora, i que ha pogut viure el passat, el present i n'estem segurs que també ho farà amb el futur.

Mònica Palonés.- Quin era el context que va propiciar la creació d'una Residència de Majors?

Sílvia Sivera.- L'edifici actual va ser construït al voltant del 1985 però molt abans les monges que portaven l'escola on actualment es troba l'Ajuntament, i sota la Fundació que ja feia temps que anava en marxa, feien les tasques d'Asil-Hospital.

MP.- Quines van ser les primeres passes que es van donar?

SS.- Amb aquest punt en funcionament, va ser sota el mandat de Robert Miralles, on es va inaugurar la Residència actual, posant-se amb contacte amb Diputació Territorial, i on se li va informar que al

ser un volum tant menut d'usuaris (uns 14 només a l'inici) necessitaven una congregació de religioses per a fer-se càrrec del règim intern, ja que les despeses superaven totes les expectatives. Cal recordar que una Fundació és una societat sense ànim de lucre i no pot obtenir beneficis i, per tant, ha de ser dirigida a mode de beneficència.

A la fi, la congregació de Carmelites de Santa Joaquina de Vedruna van acceptar fer-se'n càrrec, entrant com a primer usuari, l'últim que va haver en el asil primitiu, on estava l'altra congregació abans de tancar l'escola, i que en tancar va haver d'anar a un altre centre fora del poble. Així que, els primers usuaris eren persones amb pocs recursos econòmics i de forma privada. Les primeres treballadores per tant eren les Germanes Carmelites, i a poc a poc van entrar les primeres seglars per a fer-se càrrec de la cuina.

MP.- Abans de fundar-se, existia alguna cosa semblant?

SS.- Trobàvem el que era l'Asil-Hospital, on està el subsol de l'actual edifici, que tenia un pati assolellat al costat, i que va estar afavorit per Don Crescencio Martínez Salgado, allà per l'any 1929. Aquest Asil ja va estar anomenat sota l'adscripció i nom de la Mare de Déu de la Soledat.

MP.- Com es va plantejar que fora sota el nom de Mare de Déu de la Soledat?

Imatges de la inauguració de la residència "Mare de Déu de la Soledat" el dia 21-5-1994

SS.- Tenint com a precedent l'Asil que existia prèviament, ja gestionat per una congregació, i a l'inaugurar el nou edifici amb la nova congregació, es va decidir anomenar-lo igual que la seua Patrona.

MP.- Com has vist l'evolució al llarg d'aquests 30 anys?

SS.- La residència sempre ha estat considerada com a una casa, com a molt familiar, no només per ser gestionada per una congregació que residia allí sinó també pel nombre menut de residents. Aquesta forma de treball va anar sent inculcada a les noves treballadores a mesura que la plantilla anava augmentant, pel que eixa cura al tracte de les persones majors ha quedat instaurada fins l'actualitat. Al 2004 el nombre de places va augmentar en vuit residents més, i amb els anys de crisi, donada la dificultat de gestionar les despeses es va decidir fer el concert

de places, la qual cosa va suposar fer, a més de l'equip de treball, un equip interdisciplinari que des de 2014, amb la retirada de les germanes, duu a terme la gestió i supervisió de tots els aspectes del treball. Respecte a l'evolució del model de cures, es pot veure un canvi dels primers anys on es prioritzaven les cures bàsiques fins al model actual, centrat en l'atenció individualitzada de cada persona.

Són moltes les anècdotes i les vicissituds que han patit al llarg dels temps, com els moments de crisi o els anys de pandèmia. Estos moments, però, ens han permès comprovar de primera mà com el mateix poble s'ha bolcat al benestar de totes les persones majors, dins de les possibilitats de cadascú, fent veure la part lluminosa dins del moment obscur, i sempre anomenant a la Mare de Déu de la Soledat com a la nostra guarda.